

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Danmarks Krønike af Saxo Grammaticus. Første Deel

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 203. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1818_335A_1-txt-shoot-idm7032/facsimile.pdf (tilgået 02. august 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

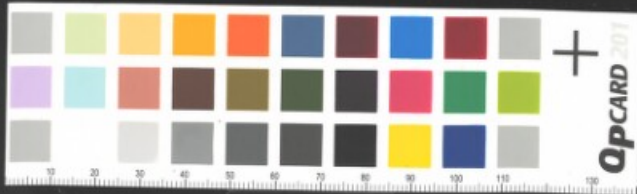
standen, han kunde ikke taale at see sin Broder nedboiet, uden at holde sin Haand over ham, og seer ind paa Atisle. Her havde han imidlertid ingen Væge af at hjelpe sin Broder, thi det stred imod Tvekampens Lov, og fulgte her ingen Skade med Slammen, saa var just derfor Slammen bedstørre; men det tillod Broder-Kærligheden ham ikke at overveie.

Da nu Brodrene saaledes paa den nemmeste, men ikke paa den smukkeste Maade, havde taget Atisle af Dage, vilde de ogsaa det skulde være alle Mand vittigtigt, hugge derfor Hovedet af, hængde Stroget paa en Hest, og forde det ud af Skoven, til den næste Landsby, hvor de overlevede det til Byemændene med den Betsed, at det var Provins Sønnen, som havde været der, og bevnet deres Faders Dod paa den svenske Kong Atisle.

Seltrige kom nu Brodrene hjem til Fædrelandet, hvor Kong Bermund gjorde overmaade Meget ad dem, og sagde, at de havde gjort en god Gierning, og han maa da have seet mere paa Væren af at have nedlagt saadan en Modstander, end paa Bantygget for at have baaret sig usømmelig ad dermed, eller ogsaa han har meent, at man i Grunden aldrig kunde have nogen Slam af, at staa saadan en Boldsmand ihjel. Udenlands derimod tænkte man anderledes herom, og gjorde det til et Didsprog, der løb ud paa, at de tappre Danste havde i Tve-Kamp slaaet baade Kongen og den gamle Gaards-Ret ihjel!

Da nu tillige Bermund mistede Synet af Ude, ansaae Kongen af Sachsen Danmark for et hovedløst Rige, og stillede Bermund Bud, om han ikke nok nu, da han havde overlevet sig selv, vilde optage ham Riget, for at Fædrelandet ikke, under en herskesyg Konge, som gik i Barndom, skulde edelægges baade ved Lov-Brud og Sværd-Slag! Saa meget kunde han dog vel endnu nok begribe, at en Mand, der baade aen-

(26*)



delig og legemlig travede i Morket, buede ikke til at være Konge! Imidlertid, hvis han ikke syndes om det Forslag, men havde en Son, som turde gaae i Kreds med hans, saa vilde Kongen af Sachsen ogsaa tillade, at hvilken af dem der vandt Seier, maatte regiere i Danmark. Vilde han derimod ingen af Delene indromme, da skulde han kun spare sine saavelrige Förmåninger, og rykke i Marken, thi saa vilde Kongen af Sachsen see, om han ikke dog nok med det Døde kunde nøde ham til, hvad han ikke vilde med det Gode!

Med et dybt Suk svarede Bermund: det kalder jeg topmaalt Uforstammenhed, at bebreide mig min Alderdoms Skrobelighed, da Ingen skal kunne sige, jeg nu maa bære mine graa Haar med Sorgen, fordi jeg i min Ungdom krøb seig i Skjul, naar Sværde goel! Ei mindre usømmeligt er det, at lægge mig en Blindhed til Last, som er nødvendig Folge af min høie Alderdom, og en Modgang man dog heller skulde ynkes over end spotte med! Vilde jeg gjøre Giengæld, da kunde jeg med langt anderledes Grund bebreide Kongen af Sachsen hans Utaalmodighed, der ikke engang tillader ham at tage Belansstandigheden i Agt, og oppebie en bedaget Oldings Død, før han forlanger hans Rige, da man jo dog har langt mere Ære af at arve de Døde, end at plyndre de Levende! Gaaer jeg imidlertid i Barndom, da gaaer det dog ikke saavidt, at jeg har glemt, af hvad Rod jeg randt, og vil sledføre mig hos en udenlandsk Herre, og til hyermere Bevild er jeg rede til at gaae selv i Kredsen!

Nei, sagde Gesandterne, det veed vi godt, at vor Konge er ingen Nar, at slaaes med en blind Mand, thi baade var det latterligt, og tillige saa usømmeligt, at han vilde blive baade rød og bleg ved blot at tænke derpaa, men vi synes, det er ligesom, at det Hele er en Sag imellem Begges Arvinger, som det er bedst de Paagældende selv afgior med hinanden.

